

Princ s čopkom

138281 / 2

*Ta knjižica
spada:*

Kolekcija vsebuje 12
najljepših in najbolj
znanih bajk:

1. Vile
2. Pepelka
3. Zlatolaska
4. Sinja ptica
5. Trnjulčica
6. Rdečebradec
7. Princ s čopkom
8. Palček
9. Rdeča kapica
10. Obuti maček
11. Lepotica in pošast
12. Oslova koža

CHARLES PERRAULT

PRINC S ČOPKOM

Izdanje

»Narodne prosvjete« Sarajevo

Za mladino priredil
VLADO RAPE

Del 0-1269/1955

03027936

Štamparski zavod
»Ognjen Prica«, Zagreb

PRINC S ČOPKOM

Kralju in kraljici se je rodil sin. Novorojenček je bil staršem v veliko žalost, kajti bil je nečloveško iznakažen, bolj podoben opici kot človeku. Na glavi, ki je bila sicer povsem gola, je imel le majhen čop las. Zaradi tega so ga nazivali princ s čopkom.

Pri njegovem rojstvu je bila novzoča tudi vila, ki je razumela materino bol in je zato rekla:

»Princ bo izredno pаметen in duhovit. Ljudje bodo občudovali njegov razum in ga bodo imeli radi. Svojo modrost in duhovitost pa bo lahko prenesel tudi na tisto dekle, ki jo bo vzljubil.«

Po sedmih ali osmih letih je kraljica sosednje države povila dvojčki. Prva, ki je zagledala luč sveta, je bila lepa kot sončni dan. Nekaj minut mlajša sestra pa ni bila prav nič mikavna. Tudi temu rojstvu je prisostvovala ista vila kot pri princu s čopkom. Ko je kraljica pogledala prvo hčerko, je bila presrečna, tako

da je kar pozabila na drugo. Vila je hotela umiriti navdušenost kraljice, zato je rekla:

»Ta mala kraljična bo sicer nepopisno lepa, bo pa zato zelo omejena in neumna.«

Kraljica je žalostna obrnila pogled k drugi hčerki in se zdrznila zaradi odvratnosti njenega obraza. Vila je dejala:

»Ta princeska ne bo sicer lepa, ko odraste, bo pa zato zelo pametna in duhovita.«

»Dobra vila, obdari mojo starejšo hčer vsaj z delcem razuma, ki ga nekaj odvzemi drugemu, pa čeprav njeni sestri,« je prosila kraljica.

»Prav nobene pomoči ni, da bi postala tvoja starejša hči pametnejša, ker sem vila, ki lahko odločam samo o lepoti. Zaradi tvoje ljubezni pa jo bom obdarila še s tem, da bo postal nad vse lep tisti mladenič, ki ga bo resnično vzljubila.«

Čas je tekel in princesi sta odraščali. Prva je postajala vedno lepša, druga pa vsak dan duhovitejša. Čeprav pomeni lepota mladega dekleta v družbi zelo veliko, je vendar mlajša princesa povsod nadvladala svojo starejšo sestro. Vsi so sicer spočetka obletavali starejšo, ko pa so spoznali njeno prazno notranjost, so se obrnili k mlajši, ki je pametno in duhovito govorila o vsem, karkoli je kdo želel. Starejša princesa je vkljub svoji omejenosti to opazila. Prav rada bi žrtvovala vso svojo lepoto, če

bi s tem pridobila vsaj polovico duhovitosti svoje sestre.

Nekega dne se je zatekla v gozd obžalovat svojo nesrečo. Nasproti ji je prišel človeček, ves iznakažen, pa zelo zelo lepo oblečen. Bil je to princ s čopkom, ki je zapustil svojo domovino, ker se je po slikah (ki so jih zaradi izredne princesine lepote pošiljali po vsem svetu) zaljubil v starješo dvojčico sosednjega kraljestva. Presrečen, ker jo je srečal, jo je spoštljivo ogovoril:

»Svetla princesa, oprostite moji vsiljivosti. Res

vas danes vidim prvič, vendar ste zame stara znanka, saj nimam več miru, odkar občudujem vašo sliko, ki jo nosim vedno s seboj. Mnogo lepih deklet sem že srečal, prepričan sem bil, da že vaši sliki ni primere, vendar vidim sedaj, da je mrtva slika komaj senca

vaše žive podobe. Toda žalost vam sije z obraza. Zapajte mi, kaj vas teži?»

»Zelo ste ljubeznjivi, moj princ. Vsaj po vaših besedah sodim tako, čeprav jih povsem ne razumem. Sem namreč počasnih misli. Vsi sicer trdijo, da sem lepa, vedno pa mi istočasno tudi govore, da nisem pametna, še manj pa da sem duhovita. To me boli in me bo bolelo vse življenje,« mu je odgovorila princesa.

»Če vas muči samo to, vam lahko pomagam.«

»Kako neki?« je vprašala kraljična.

Ves v ognju in vesel, da bo lahko nekaj napravil za svojo veliko ljubezen, je princ s čopkom dejal:

»Imam tako moč, da lahko prenesem nekaj svoje pameti na dekle, ki ga ljubim. In to dekle ste vi, princesa. Odločiti se morate samo, da postanete moja žena. Čudite se mojemu predlogu? Prav! Če sem čakal že tako dolgo, bom počakal še leto dni. Takrat mi sporočite svoj odgovor.«

Princesa, ki res ni imela veliko pameti, pa zato tem večjo željo po njej, je smatrala leto dni za zelo dolgo

dobro. Zato je dala princu s čopkom takoj svoj pristanek. Ko je to izrekla, je občutila, da je v njeni notranjosti nastala izprememba. Z veliko lahkoto je pričela govoriti s princem o vsem mogočem tako, da se je ta že ustrašil, če ji ni morda odstopil že preveč svoje pameti in jo bo ostalo njemu premalo. Lepo sta se nato poslovila in prince-

sa se je vrnila v kraljevo palačo.

Ves dvor in vsa njegova okolica se je čudila, ko je

opazila tako naglo in nenavadno izpremembo na starejši princesi. Prej duševno zaostala, je postala nenadoma izredno pametna in duhovita. Vsi so se razveselili tega, le njeni mlajši sestre to ni bilo pogodu, kajti svoji starejši sestri sedaj tudi po razumu ni bila več kos.

Novico o tej spremembi so zvedeli tudi mladi princi sosednjih kraljestev in prišli spraše-

vat za njeno roko. Poslušala je vse, bila je z njimi prijazna, zakona pa ni obljubila nikomur. Slednjič je prišel k njej zelo bogat, mogočen in razumen kraljevič. Njemu edinemu je princesa pokazala naklonjenost. Ker pa je še vedno oklevala, je prosila svojega očeta, da ji dovoli nekaj časa za poslednjo odločitev.

Nekega dne je na sprehodu v globokem premišljevanju prišla v prav isti gozd, kjer je natančno pred letom dni srečala princa s čopkom. Zasanjana v svojo bodočnost je nenadoma za-

slišala pod svojimi nogami hrup, kakor da letajo ljudje sem in tja. Prisluhnila je in začula:

»Prinesi mi lonec!«

»Daj mi tisti kotel!«

»Naloži drv na ogenj!«

»Pazi na pogačs!«

V tem trenutku se je pred njo odprla zemlja. Zagledala je veliko kuhinjo, polno kuharic in kuharčkov ter vrsto služabnikov, ki so pripravljali bogato gostijo. Četa dvajsetih pečenkarjev je prišla po stopnicah na zemljo in se utaborila na poseki v gozdu, kjer so pričeli vrteti svoje ražnje in veselo prepevati.

Princesa jih je vsa presenečena vprašala:

»Za koga pa pripravljate vse to?«

»Za princa s čopkom, čigar svatbo bomo jutri proslavljali,« je odgovoril najzgovornejši med njimi.

Tedaj se je kraljična šele spomnila, da je pred letom obljubila princu s čopkom zakon. Takrat ji je princ podaril razum. Pozabila je vse, kar je prej kot duševno zaostala delala ali govorila.

Nadaljevala je sprehod. Ni pa napravila niti dvajset korakov, ko se je poja-

vil pred njo princ s čopkom,
dostojanstven in že oblečen
za poroko.

Pozdravil jo je in ji re-
kel:

»Vidite, princesa, svojo
besedo držim in prav nič
ne dvomim, da ste tudi
vi prišli sem, ker hočete iz-
polniti svojo ter postati mo-
ja žena. Najsrečnejši med
srečneži bom!«

»Če bi bila obljubila zakon prostaškemu človeku, bi me bilo sedaj močno strah, kajti gotovo bi mi rekel: ‚Princesa ste in izpolniti morate svojo dano besedo ter postati moja žena, kakor ste mi obljubili.‘ Toda, ker vem, da ste zelo ugleden in razumen človek, sem prepričana, da boste upoštevali moje pomisleke. Znano vam je, da se nisem mogla odločiti za vas, ko sem bila še brez pravega razuma in vem, da sedaj tega ne boste zahtevali od mene, ko veste, da imam po vaši zaslugi toliko pa-

meti, da zadevo lahko trezno presodim. Ako vam je bilo do tega, da se poročim z vami, ste napravili veliko napako, ker ste mi dali razum.«

Princ s čopkom ji je odvrnil:

»Preidiva k dejstvu, princesa. Če izvzamem svojo iznakaženost, kaj vam na meni še ne ugaja? Morda vam ni všeč moje poreklo, moja duhovitost, moj značaj ali morda moje vedenje?«

»Nikakor ne,« mu je odgovorila princesa, »vem in vidim, da imate vse te vr-

line, ki ste jih našteli v večji meri kot večina ljudi.«

»Če je tako,« jo je prekinil princ s čopkom, »potem bom res srečen, kajti lahko me napravite za najlepšega in najljubkejšega človeka na svetu.«

»Kako naj to storim?« je začudeno vprašala princesa.

»Zgodilo se bo to takoj, če me ljubite in če želite, da bi postal lep. Vedite, da je ista vila, ki je meni dala ob rojstvu moč, da lahko podarim razum njej, ki jo bom ljubil, poklonila vam to, da lahko napravite za najlepšega človeka tistega,

ki ga boste
vzljubili« ji
je pojasnil
princ.

»Ne vem,
če vas lju-
bim, vem pa,
da prav iz
vsega srca
želim, da po-

stanete najlepši in najpri-
kupnejši princ, kar jih je
kdaj živelo,« je z zanosom
rekla princesa.

Komaj pa je kraljična iz-
govorila te besede, je stal
pred njo najlepši mladenič.
Morda te izpremembe s
princem ni napravila vila,
pač pa resnična in čista lju-

bezen, ki se je prebudila v kraljični, ker ni videla v princu več iznakaženega človeka, ampak le njegovo veliko ljubezen in plemenitost njegove notranjosti.

No, naj bo že kakorkoli, princesa je kraljeviču obljubila zakon, čeprav o tem njen oče še ni ničesar vedel. Ko se je kralj prepričal, da njegova hčerka ljubi princa s čopkom, ki ga je tudi sam poznal kot izredno poštenega in pametnega, je z veseljem pristal na poroko. Takoj drugi dan se je vršila svatba, taka in tako, kakor si jo je zamislil princ s čopkom.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

138 2817

030056936

COBISS ©